

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות פה.

עין משפט נר מצוה

י א מיי פ"ד מהלכות
מלוה ולוה הלכה ט סג
עשין טז טו"ע ח"מ סי' נח
ק"ף פ:

י ב מיי פ"א מהלכות
שליחין הל' ו סג עשין
כפ טו"ע ע"ס:

י ג מיי פ"א מהל' מלוה
ולוה הלכה ט סג עשין
ז טו"ע ע"ס סי' סד:

י ד מיי פ"ד מהל'
כט ד ה מיי פ"ד מהל'
כט ד ה מיי פ"ד מהל'
כט ד ה מיי פ"ד מהל'
כט ד ה מיי פ"ד מהל'

כ ה מיי פ"ד מהל' מלוה
ולוה הלכה ט סג עשין
ז טו"ע ע"ס סי' סד:

כ ו מיי פ"ד מהל' מלוה
ולוה הלכה ט סג עשין
ז טו"ע ע"ס סי' סד:

כ ז מיי פ"ד מהל' מלוה
ולוה הלכה ט סג עשין
ז טו"ע ע"ס סי' סד:

כ ח מיי פ"ד מהל' מלוה
ולוה הלכה ט סג עשין
ז טו"ע ע"ס סי' סד:

לעני רש"י

רש"י ש' משושים.
ורבינו ר' הלשיט, לנזוט.

תוספות ר"ד (המשך)

ל"ש ולא לענותי ולא דמיא
כל עיקר לתנותי על פינקסו
דלוי הר"ל למיבדד אבי
דארי' ואחרתק"ל לפשי'
ולא לענות למתן דשמעון
ולא דמיא נמי לאומד לשיש
צאו וקדשו לי את האשה
[בקדושינו מ:] הדתם תרין
ההכא לוי לחודא ואינו נ"ל
דבריו כלל. שאר חילוק
בדין לו לתנותי כאלו דבי
הכי דאמר ללוי לתקוני
שדחתך ולא לענותי ה"ג
נימא לתנותי בעי לך למפרעי'
בסדרי אלא כיון שלא א"ל
בה"ב לא מחייבין לי
ההכא נמי ל"ש ומעשה
דאבימי משום דמדבר לי
שטרוא ואי לא הוה מדבר
ליה לא הוה מחייבין לי:
ההיא איתא דאפקדה גבה
מלוגא דשטרוא אתו יורשין
וקבצין לוי מניה. פי' תיק
מלא שטריו חובות א"ל מחיים
תפיסיה ליה אתי לקמי' דר"ג
א"ל את ק סהדי דתבעי
מיני מחיים ולא התיבתי להו
א"ל לא א"ל א"כ תפיסה
ד"ל"מ ותפיסה ד"ל"מ לאו
כלום הוא. פי' שכ"ז שהיה
חי היה פקדון בידו וה"ה
במתניין בירושון וכי אמרין
תפיסה מחיים בגב' (שראוה)
(שראוה) אוחוזי קרוב למות
ותפסה משלו מוטלטלין לשם
חוב ולא היה פיקדון בידה:
ודאית שמוציאין כאכא ואמרי
אמאי לעיל ביה ההוא בקרא
דימאי אמר ר"ג מינו די"ל
לקוח הוא בידו י"ל נמי
מחיים תפיסה ליה והכא
במלוגא דשטרוא לא אמר
מינו ש"מ דאי איתותיקנית
במסירה עדי ביחובך עליהן
שטר ומ"ה לא מומונא
דאי אמרה לקוחין תן בידי
אמרי' לא אתי שטרך דאין
איתותיקנית במסירה ואין
זו הוכחה (דהתם) [נדבכא]
זו משמע לישנא שדברך ידוע
בעדים שהיה פקדון אצלה
מחיים אמר דאפקדה ידוע
גבה דמשמע שדברך ידוע
שכן היה ולא אמרה ההיא
איתתא דהוותי נקטא מלוגא

אית דך סהדי דתבעינהו מחיים. וא"ת ואמאי לריכה סהדי ניהמי
לדידה צמיגו דאי צביא אמרה לקוחין הן צדי דלע"ג דקיי"ל
דאין איתותיקנית נקנות צמיגיה וריכה מסיירה ושטר לקיחה ה"מ לקנות
החוב אצל לקנות הנייר קני צלא שטר הואיל והיא מוחזקת בו והך
איתתא לא היתה חוששת אלא לקנות
מלוגא דשטרי צלא החוב מדאקמרה
מחיים תפיסנא חתופסה מחיים לא
מהניא לגבות החוב דלא עדיפא
ממסירה אלא דע"י כך היתה יכולה
לחוקק היורשים שיפרעו היורשין מה
שהיה חייב לה צמה שלא תחזיר מלוגא
דשטרי והוי כמו משכון ואומר ר"י דלא
חשיב מינו הואיל ועכשיו אינה יכולה
לענות לקוח הוא זידי שכבר אמרה
מחיים תפיסנא ומשום דאי צביא
אמרה לקוחין הן צדי צבעה צמיגיה
מחיים תפיסנא לא מהימנא השתא
דצאתה שעה שאמרה מחיים תפיסנא
צבורה היתה שהיא טענה מעולה ולא
היתה יודעת שהיא לריכה לענות
דמצעיהו מינה מחיים מדלא טענה
מעצמה ור"ל מוסף פרק זה צורר
(פנהדין דף ק"ז) ג"י היא איתתא
דנפק שטרא ממותי דהו אומר ליה יענא
צבאי שטרא דפרוע הוא ולא הימנה
ר"ג משום כיון דאתחוק צבי דינא פי'
שראינו השטר צביה אי צביא קלמיה
לא אמרי' אע"פ שאם אמרה פרוע
הוא קודם שראינו השטר צביה היתה
נאמנת צמיגו דאי צביא קלמיה השתא
שראינוהו צביה אין נאמנת עוד דהשתא
לית לה מינו ועוד ריכה מדמתן צפרק
צבעת דיינין (שבעות דף נ"ח) מנה לי
צידך ואמר לו הן למחר אמר לו נתתיו
לך פטור ופרין בגמר' (דף מ"ח) מינה
למ"ד המלוה חזרו צעדים לרין לפורעו
צעדים והא הכא כיון דתבעי' צעדים
מחן דלחופיה צעדים דמי וקתני פטור
ומאי קושיא שאני להכא דמינו צמיגו
דאי צבי אמר לחתול ד"מ"מ אלא ודאי
מינו למפרע לא אמרינן:

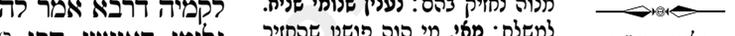
מרענא שטרא אפומיה. פי' ר"ח
צ"פ צבעת דיינין (שם דף
מ"ז) ושם ד"ה (איתע) דכל מרענא דבש"ס
לגבי שטר היינו שצריך צעל השטר
לישבע מוסר שיגבה והלשון משמע ק"ל
מדלא קודם לקנות לא מיקרע קרעין ולא
מיגבא מנגינן ציה דלמנגינן צאלו
נערות (לעיל דף נ"ו): האי שטרא ריעא
לא מנגינן ציה (ט) ולא מיקרע קרעי'
(ליה) וא"ת למאי הלכתא אמר רב פפא
דמרעינן ליה אי לשבעה דפריעו
אפי' לא מהימנן צבי תרי יתחייב צבעה
הצא לפרע דמתן צמתי' (לקמן פ"ו) עד
א' מעיניה דהאי פרועה לא תפרע אלא
צבעוה וי"ל דרב פפא קאמר אפילו
יהא קרוב שאינו צר עדות כמו צת רב
חסדא שלח היתה צת עדות ודקא א"ל
נמי לרב פפא איכא איניש אחרניא
צדיק מר י"ל שהיה רב פפא קרובו
של צעל השטר או של נצבע להכי ליכא
להימניה אפילו לשבעוה:

אלמא מיהו בשקרא. והתם
נמי מיהו בשקרא
שכתבו לה פלונית נצבעה ונפטרה
מפלוגי ומתוהו צדי שלש סימן לה
לאחר צבעוה ומה שלא כתבו לה

חלף

דשטרא והיא היתה טוענת דמחיים תפיסנא להו בחובי אחר שיהי בידו. וא"ל ר"ג והיא תפיסה לא מהני כאן
בכתורת פקדון (באו ליה) והשתא דבריהם העשין להשאל והשכיר) היה בידן. דכל היכי דקיימו ברשות מרייהו
קימא עד דאית לך סהדי דתבעינהו מינך מחיים ולא יתבטו להו ובמנו לא מהימני למימר לקוחין תן בידי דהא
איכא סהדי שבתות פקדון באו ליה. והשתא דבריהם העשין להשאל והשכיר שאין עדים האין באו ליה. אמרי'
שאינו נאמן לומר לקוחין תן בידי דאמרי' מסתמא ודאי בתורת שאלה ושכירות באו ליה. וכ"ל שא"ל לא מהימנן לומר
לקוחין תן בידי כהא סהדי דבתורת פקדון באו ליה אבל לעיל אם אין ידוע בעדים שבפקדון באו ליה דהא דהות
מהימנן ע"י מינו דאיתותיקנית נקנות במסירה עיין בערך כ"א בס"ה שהוכחתי מכהא ראיות שאותיות נקנות

לא קנה. ללא כל כמיניה לחוב זה כדי לזכות את זה: **שפסוה אינשו.**
שאף הם נושים בו מעות: **ממלח מלוחי.** מנהיגה צעוגין שלה שקרוין
ר"מ"ש צלע"ו. ממלח שקרוין ויריג"ר צלע"ו לשון ויראלו המלחים (יונה ב):
אנא קנינא כולה. הנהגתי צריאה משל חצירי: **מחירופא דנהרא.**
לא מנאכורה על שפת הנהר שהיא
כסימטא אלא מזה חטפונה שהיא
מוליכה צלמנע הנהר שלל הספינות
הולכות שם והוי כרה"ר: **קאקי.** אלוויים:
חורי. על שזקנים היו: **משלחי גלימי**
דאינישי. מפשיטין טליתות האנשים:
מסקי ציה. נושים בו: **זי חוואי.** אנשי
אותה מדינה: **סיטרא.** מזל אחר היינו
נושים בו מלוה על פה ומחמת אותה
מלוה נחזיק בהם: **לענין שלומי עליה.**
למשלח: **מאי.** מי הוה פושע שהחזיר
המעות עד שלא קבל מהס השטר:
לקונו שרטיד. והיה לך לקדקק
בתקנתי: **דהוו מפקדי גבה.** מאבי
יתומים: **מלוגא דשטרי.** תיק מלא
שטרות: **מחיים ספיסנא להו.** צמוז
שהיה חייב לי המוקמי בהם: **הוי ספיסה**
דלאחר מיסה. שכל זמן שהיה חי היו
פקדון צידך והכי הן כמנומין צרשותיה
וכי אמרי' תפיסה מחיים כגון שראוה
קרוב למות ותפס מטלטלין לשם חובו
ולא היו פקדון צידו: **דאיחייבא צבעוה.**
שהיה אדם מוצעה ממון והיא כופרת:
צב רב סהרא. אשתו של רבא: **לשבעוה**
אשכנגדה. המוצע אותה ישבע ויטול
כתתן (שבעות דף מ"ד): **ואלו נצבעין**
ונטלין שצנודו חסד: על השבעוה:
וימנין. פעם אחרת: **כבר רב סהרא.**
שהאמנת לחסד את האשה על השבעוה:
דקיס לי גבוה. דלא משקרא: **קרענא**
ס"ד. וכי אהד נאמן להוציא שטר חמוס
מיד המסויק צו אפוקי ממנוה הוא ותרי
צעין: מרענא. ולא אדוקק לגבות צמותו
שטר ומקרע נמי לא קרענא ליה: **כספו**
לי וכוואל. שאחתי לרין ונפטרתי הימנו
צבעועתי: ממונאי. צע"ל שכן כרתי
ימים. ולי נראה ממונאי צבנונים צעלי
מומין שאינן חייב כשאר צני אדם לשון
שקל מווליה ושדי צנלא (צ"ב דף נ"ד):
אשרא. לשון חזוק כמו יישר כחך (יבמות
ס"ג): **אשרא דשטרי.** קיום השטר
שכותבין דיינין צמוצב לתלמא היגה ואתא
פלוגי ופלוגי ואסתידי אמתיות דייני'
ואשרטוה וקיימניהו: **דניחו.** שיעידו זה
כתב יד: **ה"ג מיהו כשיקרא.** לכתוב
נצבעה פלונית ועדיין לא נצבעה: **ופרעו.**
צו ציוס: **אינו חוזר ולוה צו.** אפי' צו ציוס
ואע"ג דלא מוקדם הוא שהרי ציוס
הלוואה נכתב: **צכר נמחל שעבודו.**
משפרעו צעל השטר ומנאלת מלו' השני'
מלוה על פה ואינו גובה מן הלקוחות:
כשיקרא

גליון הש"ס

רש"י ד"ה קאקי. אוויים.
כנס חותם כפן על כמתנס
ועל דרך דלמא צרכות טו
ע"ה הוהא אוח בתלסו יאפה
לכמתס:

הגהות הב"ח

ג"מ ושמעתי במאתין
לפטר דהספיסנא:

מוסף רש"י

הובא בענין הקודם

תוספות ר"ד

תפסה אינהו. פי' איי חייב
להן אתו לקמייה דרבא א"ל
קאקי חזורי משלחי גלימיא
דאיניש הכי ארי"ג והוא שתפס
מחיים. פי' מפני שזו זקנים
קראם קאקי חזורי: (ב) ההיא
איתא דתפסה תורא דיתמי
מסימטא אתא יתמי קאקי
לה ברינא לקמייה דר"ג. א"ל
מחיים תפיסנא א"ל אתי לך
סהדי דמחיים תפיסתי א"ל
לא א"ל תפיס לך לא א"ל
ותפיסה ד"ל"מ לאו כלום
הוא. פי' משה"ל לא הוכנה
ר"ג לומר מחיים תפיסנא ליה
משום דלא הוהא מצייא למימר
לקוח הוא בידו שהודות
אין להן חוקה והכא לא
הוי מסיר לבקרא כאידי
לדעיל והלכך א"ל לא תביא
ראיה דמחיים תפיסה ליה
לא מהימנא וכגון שראוהו
עדים ת"ה והכירו אותו שהיה
של יתומים דא"ל מינו
דמ"ל להדי"מ מ"ל נמי מחיים
תפיסתי: מכל הני ילפי'
דמטלטלי דיתמי דלכבי' לא
משבעבי ולא מהני בהו
תפיסה לאחר מיתה אלא
מחיים אבל השתא תקינו
רבנן במתיבא דמטלטלי
דיתמי משבעבי בין לכתובה
בין לכבי' ואע"ג דלא תפיס
כלל: אבימי בריה דר"א הוה
מסקי ביה חזי פי' חזאה
שדרינהו ביה חתא בריה
דרב"א אול פרעיהוהו א"ל הנו
לי שטרא א"ל הני שטרא
נינהו כלומר מצד אחר היה
חייב לי אלו משלחי לי והקין
של שטר עדין לא שלח לי
איתרי קרנא וניתן לך שטרא
אתא לקמייה דר"א א"ל את
לך סהדי דפרעיתניו א"ל לא
לך מינו די"ל להדי"מ י"ל
סטרא אינהו. לענין שלומי
שליח מ"א אמר ר"א חזינן
אי א"ל שקול שטרא והב
זווי משלם אתו ודוק
שטרא לא משלם ולא היא
בין כן ובין כך משלם דא"ל
לחקוני שדחתך ולא לענותי

ור"ח ור"י ז"ל אמרו טעמא דאיכר ליה שטרא אבל לא איכר ל"י שטרא וגם לא הוהוירי אל תפרענו אלא בפני עדים
אלא בסתם שטר ביהדי אע"ג דפרעי' בלא סהדי לא מחייב. כדמתן לענין חנוני ופועל שניהם נשבעים ונטלים מבע"ב
הנה חתוננו נתן בלא עדים ולא מחייבו וכן נ"ל עיקר כדבריהם. אבל רב נחמן גאון ז"ל נשאל רובין הי"ל על שמעון
פ' דינרים בלא שטרא שדרינהו עם לוי ואתא לוי וא"ל עשיתי שליחותך ולאח"ג ימים א"ל רובין לשמעון הב לי
פ' דינרים דאית לי עלך וא"ל שדחתנין לך עם לוי וא"ל להדי"מ ואתא לוי ואמר יתבתנין לך ורובין אמר לא הבית
לי היבא דינא. והושב הכי חזינא דרינא על לוי לאוקמייה דינרים גבי רובין ואי לא מוקים ליה אורחא דרובין על
שמעון ואורחא דשמעון על לוי וכד' אבימי בריה דר"א וליש' ט) שום מרעם דקאמרי בין כן ובין כך משלם דא"ל

(א) לפעני צמ' לא מנאל קר מעשה דלמאחא תפסה תורא ממתני וגם צי"ק ובל"ש לא מנאל זה ו"ע. (ב) צנלא דל"ל ל"ש דלמא ליה שלח יפרענו אלא בעדים ו"ש דלא אמר ליה שום מידעם דקאמריין בין כן ובי'.